

Cinc casos per a quatre experts

Darrerament, els mitjans de comunicació expliquen molts casos en què possibilitats de la ciència i plantejaments ètics poden xocar. Les interpretacions de cada cas poden diferir segons qui jutja. Per això hem plantejat quatre casos a una biòloga, a un metge estudiós del punt de vista legal, a un filòsof i a un religiós.

—Una noia clínicament morta i embarassada és mantinguda en vida perquè el seu fill pugui néixer al cap d'uns mesos.

—Una vídua de 62 anys ha estat inseminada amb esperma congelat del marit, mort feia deu anys.

—Els investigadors fan trasplantaments d'òrgans d'animals a humans.

—L'empelt de teixit fetal als malalts de Parkinson obre noves perspectives. Però hi ha qui al·lega que pot fer augmentar el nombre d'avortaments voluntaris.

Josep Egozcue. Catedràtic de Biologia Cel·lular de la UAB. Membre de la Comissió d'experts que va participar en la confecció de la Llei de Reproducció Assistida del 1988.

1. Jo trobo perfectament correcte que, si hi ha possibilitats que la criatura neixi bé, es mantingui en vida la mare de manera artificial.

2. En general, la inseminació post mortem em sembla bé. Però en aquest cas es tracta d'una dona massa gran, que segur que necessita estimulació hormonal per causa de la menopausa.

3. El trasplantament, sempre que hi hagi possibilitats d'èxit em sembla bé. No faria distinció entre òrgans animals o humans, però és clar que en molts casos es trasplanta un òrgan d'un animal a un home per allargar-li la vida mentre no arriba un òrgan humà. En tots els casos el que cal valorar és la qualitat de vida que s'aconsegueix. Si aquesta no és suficient, jo optaria perquè el malalt pogués triar si vol continuar vivint.

4. L'empelt d'aquest tipus de teixit dona bons resultats, però el que no crec és que això origini una allau d'avortaments voluntaris. Ara, tota activitat com aquesta pot degenerar en actes delictius i per això cal que la llei ho reguli.

Anna Veiga. Biòloga. Especialista en reproducció assistida a la Clínica Dexeus.

1. És, per mi, una de les úniques ocasions en què em sembla justificat de mantenir en vida un pacient clínicament

Un nen nascut prematurament, dins la incubadora. Mantenir en vida una dona embarassada que ha mort perquè el seu fill pugui néixer és valorat de forma diferent pels especialistes. VICENT A JIMENEZ

mort. De totes maneres, en aquest cas, caldria tenir en compte si el nen en qüestió era encara desitjat per membres de la família que puguin acollir-lo quan neixi.

2. 62 anys no és una edat adequada per a reproduir-se. Cal oferir solucions a l'esterilitat i no propiciar situacions anòmales, encara que cada cas ha de ser valorat individualment.

3. Em sembla positiu que aquestes recerques continuïn. Si els problemes tècnics que això implica es poguessin resoldre, se salvarien moltes vides humanes.

4. No penso pas que aquest fet faci augmentar el nombre d'avortaments voluntaris. La recerca en aquest tipus de teixits és absolutament necessària en alguns casos i em sembla plenament justificada.

Francesc Nicolau. Professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de la Universitat Ramon Llull.

1. No s'han d'utilitzar mitjans extraordinaris per a salvar la vida d'un fetus. Si la possibilitat de néixer és petita, els metges no tenen cap obligació de mantenir la mare en vida artificialment.

2. Des del punt de vista religiós no es pot fer. És antinatural, el marit és mort. L'edat de la dona també és poc adequada per a la maternitat, però no ho trobo tan greu.

3. Essent els resultats com són, més aviat pobres, no ho recomano. Ara, des del punt de vista ètic i moral, en principi no m'hi oposaria.

4. Si el fetus prové d'un avortament natural, em sembla bé. Jo no contemplo cap altra mena d'avortament possible, perquè encara que els metges diguin que el fetus no és un ésser humà, jo crec que qualsevol avortament és matar un innocent.

Josep Sanmartín. Catedràtic de Filosofia de la Ciència de la Universitat de València. Vice-president de l'Associació Interuniversitària Europea sobre Societat, Ciència i Tecnologia.

1. No veig res de moralment de reprovable a salvar una vida fent servir tecnologies de les quals hom disposa i l'ús de les quals és reglamentat.

2. En principi, cada persona hauria de poder disposar lliurement del seu cos, sempre que això no portés alteracions en el patrimoni genètic de la seva espècie. Inseminar una dona amb esperma del marit mort és el resultat d'una pràctica que no transcendeix l'esfera de l'individu que pren la decisió.

3. Magnífic. Encara que no entenc la distinció entre animals i humans. ¿Que potser els humans no som animals?

4. S'ha de legislar per evitar fenòmens indesitjables, com poden ser els supermercats d'embrions per a trasplantaments. Detectar previsibles efectes negatius de les tecnologies biològiques no és menystenir-ne la importància, és posar les bases per a evitar impactes negatius mitjançant lleis i reglaments.

Xènia Bussé